

РЕШЕНИЕ

№ 395

гр. гр.Несебър, 25.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, IV-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Н.Р.М.Б.

при участието на секретаря К.Ил.Л.
като разгледа докладваното от Н.Р.М.Б. Гражданско дело № 20232150100355 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по повод исковата молба на „А.М.“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. „Н.В.“, № 5, представлявано от А.М.Т., против В.Ю.К., гражданка на Р.Ф., БУЛСТАТ, с адрес: гр. С.В., местност „.....“, комплекс „В.А.“, ет.

Ищецът сочи, че ответницата е собственик на апартамент № 69, с обща площ 54.34 кв.м., с кадастрален идентификатор 11538.13.52.1.69, и апартамент № 83, с обща площ от 57.36 кв.м., с кадастрален идентификатор 11538.13.52.1.83, находящи се на пети етаж в Апартаментен хотел „В.А.“, построен в поземлен имот с идентификатор № 11538.13.52 по КККР на гр. С.В., общ. Несебър, обл. Бургас. Твърди, че на 09.04.2023 г. между ответницата, в качеството на собственик на недвижими имоти, и „З.Ф.“ ЕООД, бил сключен Договор за поддръжка на площите и съоръженията за общо ползване в комплекс „В.А. 1“. По силата на договора ответницата възложила, а изпълнителя „З.Ф.“ ЕООД приел и се задължил срещу заплащане да управлява, поддържа и обслужва организационно, технически и административно съоръженията и обектите за общо ползване, разположени в апартаментен комплекс „В.А. 1“. Съгласно чл. 5 от договора ответницата се задължила да заплаща на изпълнителя годишно възнаграждение в размер на 1072 евро с ДДС, авансово в срок до 30 април. Излага доводи, че ищцовото дружество точно, добросъвестно и в срок, със собствени сили или чрез наети лица, винаги изпълнявало поетите с договора задължения. Изтъква, че съгласно Договор за възлагане извършване на дейностите за поддръжка и управление на жилищен комплекс с търговско наименование „.....“, сключен на 18.06.2018 г.

между „З.Ф.“ ЕООД и „А.М.“ ООД, „З.Ф.“ ЕООД възложило на „А.М.“ ООД извършването на всички необходими дейности по поддръжка и управлението на комплекса, както и събирането в брой или по своя банкова сметка дължимите суми от собствениците в комплекса за поддръжка и управление, съгласно подписани индивидуални договори между съответния собственик, като възложител и „З.Ф.“ ЕООД като изпълнител, както и събиране на всички други суми, дължими от собствениците във връзка с поправки, ремонти, плащане на общи разходи в комплекса и други, неупоменати в договора. Твърди, че за сключване на договора всички собственици на самостоятелни обекти били надлежно уведомени от „З.Ф.“ ЕООД с писмено уведомление, в което била указана и банкова сметка, на която може да заплащат дължимите суми. Сочи, че „А.М.“ ООД било упълномощено от „З.Ф.“ ЕООД да уведоми собствениците, както и да получи всички дължими от собствениците в комплекса суми. Навежда, че ответницата била надлежно уведомена за сочените обстоятелства, както и че между страните по настоящото дело било образувано гр.д. №/2020 г., приключило с решение, с което ответницата в била осъдена да заплати на дружеството такса поддръжка за 2018 г., 2019 г. и 2020 г., ведно с дължимите лихви и разноски. Обръща внимание, че на 11.01.2023 г. ищцовото дружество изпратило уведомление до всички собственици, включително и до ответницата, с което ги уведомило, че повишава цената на такса поддръжка от 8 евро без ДДС на 9 евро без ДДС, считано от 01.01.2023 г., като дължимата от ответницата такса поддръжка за 2023 г. е в размер на 1206.36 евро с ДДС. С тези доводи се моли съда да постанови решение, с което да осъди ответната страна да заплати на ищцовото дружество сумата от общо 3350.36 евро, представляваща сбор от дължимите от нея такси поддръжка за 2021 г., 2022 г. и 2023 г., сумата в размер на 415.25 лв., представляваща законна лихва върху главницата за 2021 г., считано от 01.05.2021 г. до датата на предявяване на настоящия иск, сумата в размер на 202.68 лв., представляваща законна лихва върху главницата за 2022 г., считано от 01.05.2022 г. до датата на предявяване на настоящия иск, ведно със законната лихва върху главниците за 2021 г. и 2022 г., считано от датата на предявяване на настоящия иск до окончателното плащане, както и законната лихва върху главницата за 2023 г., считано от 01.05.2023 г. до окончателното изплащане.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК по делото постъпи писмен отговор на исковата молба от ответната страна, чрез процесуалния представител, с който се оспорват исковете като недопустими, неоснователни и недоказани. Излагат се съображения, че липсва процесуална легитимация на ищцовото дружество. Не се оспорва, че между ответницата и „З.Ф.“ ЕООД е сключен договор за управление, поддръжка и обслужване на съоръжения и обекти за общо ползване от 09.04.2013 г. Акцентира се, че договорът бил сключен на основание чл.2, ал.2 от ЗУЕС, но без нотариална заверка. В тази връзка се цитират разпоредбите на чл. 2, ал. 1 от ЗУЕС и § 1, т. 3 от ДР. Развиват се подробни доводи, че сградата не е затворен комплекс по смисъла на чл. 2

от ЗУЕС. Навежда, че собствениците на самостоятелни обекти в сграда „.....“ провели общо събрание, на което изразили недоволство от работата на ищцовото дружество. Изтъкват се аргументи, че ищцовото дружество е в условията на пълно неизпълнение на договорните си задължения. Сочи се НЧХД № 20222150200.... Обръща се внимание, че ответницата е потребител. Цитира се съдебна практика в тази насока. Наред с това се отправя възражение за неравноправност на клаузите на чл. 2, раздел II и чл. 6, раздел III от договора. Навежда се, че чрез писмено уведомление, отправено до „З.Ф.“ ЕООД, получено от дружеството на 03.09.2015 г., ответницата е прекратила действието на процесния договор, считано от 01.01.2016 г. Предвид изложеното моли от съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове.

Съдът, като взе предвид становището на страната, приложения по делото доказателствен материал и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството намира правното си основание в чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

По делото не се спори, че ответницата е собственик на апартамент № 69, с обща площ 54.34 кв.м., с кадастрален идентификатор 11538.13.52.1.69, и апартамент № 83, с обща площ 57.36 кв.м., с кадастрален идентификатор 11538.13.52.1.83, находящи се на пети етаж в апартаментен хотел „В.А.“ с бирария, апартаменти и студия, построен в поземлен имот с идентификатор № 11538.13.52 по КККР на гр. С.В..

Безспорно е и че на 09.04.2013 г. бил сключен Договор за поддръжка на площите и съоръженията за общо ползване в комплекс „В.А. 1“, по силата на който К. е възложила, а „З.Ф.“ ЕООД е приело и се е задължило срещу заплащане да поддържа и обслужва организационно, технически и административно съоръженията и обектите за общо ползване в комплекса. Съгласно чл. 1, ал. 1 от договора дейностите по поддръжка включват техническа поддръжка на съоръженията за общо ползване, организация на вътрешния ред и режима на достъп в комплекса, организиране на външна охрана на комплекса, поддръжка на общите инсталации, подземни и надземни съоръжения, дворното пространство, зелените площи, детска площадка, басейните, атракциони и др., организация на санитарно-хигиенните дейности в комплекса, организиране и предоставяне на допълнителни платени услуги, както и организация на комуналните дейности. В чл. 5. ал. 1 от договора било уговорено, че за извършване на посочените дейности, възложителят се задължава да заплаща годишно възнаграждение в размер на 9.60 евро с ДДС за квадратен метър обща площ на имота или 1072 евро за апартамент № 69 и № 83, като видно от чл. 6 от договора се предвижда, че изпълнителят има право всяка година да променя възнаграждението по договора. Според чл. 5, ал. 2 от договора възнаграждението се заплащало авансово за всяка година в срок до 30-ти

април на текущата година. В чл. 34 от договора било предвидено, в случай че възложителят изпадне в забава за заплащане на таксата, обезщетение в размер на 0,5 % върху главницата за всеки просрочен ден. В чл. 17 от договора страните уговорили възможността на изпълнителя да осъществява управлението, поддръжката и обслужването в комплекса чрез трети лица.

По делото не се спори също, че на 18.06.2018 г. между дружеството „З.Ф.“ ЕООД и ищеца „А.М.“ ООД бил сключен Договор за възлагане извършването на дейностите по поддръжка и управление на жилищен комплекс с търговско наименование „.....“. С този договор страните постигнали съгласие, че „А.М.“ ООД ще извършва възмездно (срещу възнаграждение) всички необходими дейности за поддръжка и управление на жилищен комплекс с търговско наименование „Астория - 1“. По силата на чл. 3 от договора на ищеца била дадена възможност да събира от собствениците всички дължими суми по сключените индивидуални договори за поддръжка на комплекса.

По делото е представено пълномощно от 19.10.2021 г. по силата на което „З.Ф.“ ЕООД е упълномощило въззиваемото дружество да уведомява всички собственици на самостоятелни обекти с търговски наименования „.....“, „.....“ и „.....“, находящи се в гр. С.В., местност „.....“, за сключения между дружествата договор за възлагане на дейности за поддръжка и управление на жилищните комплекси. Във връзка с упражняването на правата по пълномощното дружеството има право да подписва и изпраща уведомления до всички собствениците на самостоятелни обекти в трите комплекса, може и следва да събира дължимите за 2018г., 2019г., 2020г. и 2021 г. суми за поддръжка и управление във всеки един от посочените по-[1]горе комплекси, съгласно индивидуалните договори между съответните собственици и „З.Ф.“ ЕООД.

За така извършеното прехвърляне на права и задължения по договора ответницата следва да се счита за уведомена. Този извод се налага предвид на това, че приложеното към исковата молба уведомление е било обсъждано при разрешаването на спора между същите страни, на същото основание, но касаещо предходен период. Следва да се вземе предвид и непротиворечивата практика на ВКС, че няма пречка уведомлението за цесия да бъде връчено в хода на процеса, което следва да се отчете по аргумент на чл. 235, ал. 3 ГПК.

С оглед на така изложеното се налага извод, че е налице валидно учредена надлежна представителна власт, съгласно която годен субект да получи претендираните суми за процесните периоди е „А.М.“ ООД, като пълномощник на „З.Ф.“ ЕООД. С посоченото пълномощно ищецът е получил материална легитимация да събира сумите за упълномощителя си, като последващото отчитане на тези суми зависи от вътрешните отношения между двете дружества. В останалата си част договорът от 18.06.2018 г. представлява договор за заместване в дълг- ищецът по настоящото дело е приел задълженията на „З.Ф.“ ЕООД по договора с ответницата от

09.04.2013 г. В трайната съдебна практика на върховната инстанция (напр. Решение № 49 от 20.06.2012 г. по т.д. № 16/2011 г. на II търг. отделение на ВКС и Решение № 5 от 30.04.2019 г. по т.д. № 2747/2017 г. по описа на I търг. отделение на ВКС) е възприето разбирането, че е допустимо прехвърляне не само на вземания и на права по договор чрез цесия, но също и прехвърляне на правоотношение, при което се съчитават правилата на цесията и на заместването в дълг. Изричното съгласие на кредитора по смисъла на чл. 102, ал. 1 от ЗЗД е дадено от страна на ответницата с включването в договора на клаузата по чл. 17 от него, според която тя дава съгласие изпълнителя да прехвърли правата по договора на трето лице, което в съответствие с предвиденото в договора да изпълнява задачите във връзка с поддръжката на зоните за общо ползване в комплекса. Както е прието в цитираното Решение № 5 от 30.04.2019 г. по т.д. № 2747/2017 г. по описа на I търг. отделение на ВКС, не е необходимо одобрението на кредитора да бъде обективизирано в акт в определена форма. Поради тази причина съдът приема съгласяването с клаузата на чл. 17 от договора за достатъчно. В случая договорът е сключен с търговец- юридическо лице, поради което очевидно не е сключен единствено с оглед личността на изпълнителя и не съществува пречка (по арг. от чл. 269, ал. 1 от ЗЗД и чл. 283, ал. 2 от ЗЗД) задълженията по договора да бъдат прехвърлени на трето лице, особено след като такава клауза е предвидена в него.

Предвид изложеното се налага извода за наличие на валидно облигационно правоотношение, което е действащо и понастоящем. Представеното към отговора на исковата молба уведомление, с което ответницата твърди, че е прекратила договора, считано от 01.01.2016 г., не може да се приеме, че е породило правното си действие, тъй като същото изхожда от И.М. за чието упълномощаване от страна на Виктория К. само се твърди, но не се доказва. В тази връзка наведеното изявление не следва да се приема за случило се. _

По делото не се спори, че не се касае до комплекс от затворен тип. В представеният договор не се сочи, че се сключва на основание чл.2 от ЗУЕС, поради което е безпредметно да се изследва въпроса дали е спазена предвидената в цитираната разпоредба форма. Този въпрос е бил предмет на обсъждане и при разглеждане на претенцията, предявена от същия ищец против същия ответник, на същото основание, но за предходни години, по гр.д. №/2020 г. по описа на РС- Несебър, по което с Решение № .../23.06.2022 г., по в.гр.д. № .../2022 г., ОС- Бургас е приел, че процесният договор, който е бил основанието да се претендират сумите, е със смесен фактически състав, за изработка и поръчка, в който е уговорено, че предмет на договора са посочените дейности в чл.1 ал.2, касаещи комплекс „В.А. 1“. Те включват техническа поддръжка на съоръжение за общо ползване, организация на вътрешния ред и режим на достъп в комплекса, външна охрана на комплекса, поддръжка на общи инсталации, подземни и надземни съоръжения, дворното пространство, зелените площи, детска площадка, басейн, атракцион, санитарни дейности и допълнителни услуги. Посочено е

от въззивната инстанция, че тъй като комплекс „В.А. 1“ не представлява жилищен комплекс от затворен тип, няма пречка при спазване на разпоредбата на чл.9 от ЗЗД, прогласяваща договорната свобода, страните да сключват договори помежду си, ако те не противоречат на императивни правни норми. Липсва забрана за сключване на договори, касаещи финансирането и управлението на общите части, ако жилищния комплекс не е от затворен тип, а съществува обикновена етажна собственост, без да се създават други, не посочени органи на етажната собственици и не се създават права за трети лица извън посочените в чл.12 ал.1 от ЗУЕС. В този смисъл е определение №37 от 20.01.2021 г. по т.д. №606/2020 г. по описа на Първо т.о. на ВКС. Създаването на ЕС не оборва сочените извод, като следва да се посочи, че решенията по така проведеното общо събрание от 18.08.2021 г. са били отменени с влязло в сила решение на РС-Несебър по гр.д. № 1144/2021 г.

Безспорно, с оглед и практиката на СЕС, ответницата е потребител по смисъла на ЗЗП. В този смисъл съдът не споделя доводите на ответната страна за неравноправност на клаузите на чл. 2, раздел II, и чл. 6, раздел III, от цитирания договор. Разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от ЗЗП предвижда, че неравноправна клауза в договор, сключван с потребител, е уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. В чл. 143, ал. 2 от ЗЗП е даден неизчерпателен списък от възможни неравноправни клаузи, с оглед предвиденото в чл. 143, ал. 2, т. 20 ЗЗП, че такива са и клаузи с други подобни условия. С клаузата на чл. 2 от договора страните са уговорили, че неговото действие не се ограничава с краен срок и влиза в сила от датата на подписването му. Няма пречка даден договор да бъде сключен като безсрочен, като това зависи единствено от волята на страните, като няма пречка в случая за прекратяване на договора да се прилагат общите правила на ЗЗД.

Не се констатира и неравноправност на клаузите и на чл. 5, и на чл.6 от договора на твърдяното основание по чл. 143, ал. 1, т. 13 от ЗЗП. Размерът на дължимото възнаграждение се уговаря между страните, което в случая е сторено. Обвързването на размера на таксата с инфлационните процеси е напълно нормално и коректно заложено. Видно от съдържанието на съглашението, същото е изготвено конкретно за имотите на ответницата- същите са индивидуализирани с номера, посочени са и именно данните на Виктория К.. Няма уговорки, които да налагат извода, че договора не е бил индивидуално уговорен. Всичко това налага извода, че между страните действа валидна облигационна връзка.

Във връзка с извършеното оспорване от страна на ответницата относно изпълнението по договора за поддръжка от страна на ищеца, съдът допусна гласни доказателства и съдебно-счетоводна експертиза.

От заключението по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, което не е

оспорено от страните и е прието от съда, се установява, че в счетоводството на ищеца „А.М.“ ООД се отчитат разходи за материали, за външни услуги, за амортизации, за заплати и осигуровки. Вещото лице е констатирано, че през 2021 г., 2022 г. и за периода 01.01.- 30.06.2023 г. били начислени разходи за материали, отнасящи се за вода, електрическа енергия, канцеларски материали, материали за озеленяване и поддръжка, гориво, хигиенни и почистващи препарати, офис разходи, рекламни материали, текущи активи и материали, оборудване, непризнати разходи и други материали. За 2021 г. разходите за материали са в размер на 97668.97 лв., за 2022 г.- 229114.58 лв., а за периода 01.01.- 30.06.2023 г. в размер на 50617.52 лв. За посочения период са извършени разходи за външни услуги, касаещи абонаментно обслужване, домейн, юридически услуги, куриерски услуги и др. Разходите за 2021 г. са в размер на 32411.41 лв., за 2022 г.- 69472.35 лв., като за периода 01.01.- 30.06.2023 г. са в размер на 15431.12 лв. Вещото лице е отразило, че разходите за амортизация на дълготрайни материални и нематериални активи за 2021 г. са в размер на 921.88 лв., за 2022 г.- 5067.21 лв., а за периода 01.01.- 30.06.2023 г. са в размер на 2954.30 лв. Експерта установява, че през 2021 г. разходите за заплата на работещите по трудов договор са в размер на 144488.98 лв. и в размер на 21210.37 лв. за осигуровки и надбавки. През 2022 г. начислената работна заплата е в размер на 157459.60 лв., а извършените разходи за осигуровки и надбавки са в размер на 24586.03 лв. Извършените разходи за работна заплата през периода 01.01.- 30.06.2023 г. са в размер на 78238.82 лв., като разходите за осигуровки и надбавки са в размер на 12326.18 лв. Според заключението през процесните периоди са били сключени трудови договори, назначени на длъжност „градинар“, „електротехник поддръжка на сгради“, „чистач- хигиенист“, „работник-озеленяване“, „офис- мениджър“. Установява се, че всички разходи, извършени във връзка със сключени договори с доставчици на стоки и услуги са надлежно отразени в счетоводството на ищеца. Ищцовото дружество е сключило договори с външни изпълнители, както и трудови договори, с които осъществява дейности по поддръжка на тревните и цветни площи, масиви и храсти, дървесна растителност, дворни настилки, стълбища и общи части, поддържане и експлоатация на плувен басейн, асансьори, както и профилактика, поддържане и ремонт на сградите.

Посочените счетоводни констатации се потвърждават от показанията на св. П.А.М. който в показанията си пред съда заявява, че работи в ищцовото дружество като поддръжка на общите части, басейна и тревните площи на „....., 2, 3, 5 и 6“. Установява, че комплексът се поддържа целогодишно от управляващата компания- същият е ограден, влиза се с чипова система, асансьорът е с чип и работи постоянно целогодишно, осветлението постоянно работи, басейнът работи от месец май до месец септември, има шезлонги и чадъри, насаждат се сезонни цветя, за озеленяването има изградена капкова система, изграден е нов парапет за инвалиди. М. сочи, че заедно с него целогодишно работят и човек, който се занимава със строителна и ВиК поддръжка

и помага за озеленяването, както и хигиенистка. Освен това дружеството използвало и външни услуги.

По делото е разпитан и св. И.М. който относно поддръжката на комплекса установява, че най-големият проблем е, че няма Акт 16 и всички живеещи заплащат завишени цени на ток и вода. Твърди, че комплекса не се поддържа- от десет години няма грижи за пътеките, два пъти бил извършван ремонт на фасадата на сградата, боядисвали парапетите на балконите и оградата. От 2020 г. през зимния и есенния период нямало електричество за общите части. Дружеството не му позволявало да ползва да асансьорите, тъй като считало, че не заплаща такса поддръжка. Сочил, че за периода 2021 г.- 2023 г. басейнът е работил, като около него има чадъри и шезлонги. За зимния период 2020 г.- 2023 г. не всеки ден виждал управителя и хигиенистката. Установява, че за зимния период няма градинар, само други две лица, едно от които технически служител. Според св. М. през летния период чистачката почиствала само на четири месеца.

Съдът счита, че следва да кредитира показанията на св. М., доколкото и същите са в унисон с установеното от вещото лице. Колкото до показанията на св. М. съдът намира на първо място, че за същите е налице основание да се считат за пристрастни доколкото свидетеля заяви, че е в близки отношения с ответницата, както и че той е предоставил средствата, с които били закупени и двата апартамента. В тази връзка и предвид на това, че тези показания не кореспондират с останалия по делото доказателствен материал настоящата инстанция счита, че не следва да ги кредитира.

Всичко изложено по-горе обосновава извод, че ищцовото дружество е изпълнявало в пълен обем задълженията си по договора, като за ответницата е възникнало задължение да заплати на ищеца уговореното възнаграждение. За всеки от периодите е настъпил падеж за плащането, с оглед клаузата на чл. 5 от договора, която предвижда плащането на таксата да бъде извършено авансово за всяка една година до 30.04. на текущата година.

Предвид изложеното съдът намира, че дължимостта на сумите от страна на ответницата за процесните периоди, ведно с претендираните върху тях лихви, са доказани и следва да бъдат уважени в цялост, като законната лихва върху сумата от 1206.36 евро, представляваща такса поддръжка за 2023 г., следва да се начислява, считано от 01.05.2023 г., както е поискано.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, на ищеца следва да бъдат присъдени сторените съдебно- деловодни разноски. Видно от представеният списък и приложените писмени доказателства, на ищецът следва да бъде присъдена сумата от общо 2162.11 лв.- разноски.

Мотивиран от горното, Несебърският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, В.Ю.К., гражданка на Р.Ф., БУЛСТАТ, с адрес: гр. С.В., местност „.....“, комплекс „В.А.“, ет. **да заплати** на „А.М.“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. „Н.В.“, № 5, представлявано от А.М.Т., сумата в размер на **3350.36 евро**, представляваща сбор от дължимите такси поддръжка за 2021 г., 2022 г. и 2023 г. (по 1072 евро с ДДС за 2021 г. и 2022 г. и 1206.36 евро с ДДС за 2023 г.) съобразно Договор за поддръжка на площите и съоръженията за общо ползване в комплекс „В.А. 1“, сключен на 09.06.2013 г. между К. и „З.Ф.“ ЕООД, ЕИК, вземанията по който са прехвърлени на „А.М.“ ООД с Договор за възлагане извършване на дейностите за поддръжка и управление на жилищен комплекс с търговско наименование „.....“, сключен на 18.06.2018 г., **ведно** със законната лихва, считано от 13.04.2023 г.- датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата, **КАТО** за сумата от 1206.36 евро- представляваща такса за 2023 г. законната лихва следва да е с начална дата- 01.05.2023 г. до окончателното изплащане..

ОСЪЖДА на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД В.Ю.К., гражданка на Р.Ф., БУЛСТАТ, с адрес: гр. С.В., местност „.....“, комплекс „В.А.“, ет. **да заплати** на „А.М.“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. „Н.В.“, № 5, представлявано от А.М.Т., сумата в размер на **415.25 лв.**, представляваща законна лихва върху главницата за 2021 г., считано от 01.05.2021 г. до 13.04.2023 г., сумата в размер на **202.68 лв.**, представляваща законна лихва върху главницата за 2022 г., считано от 01.05.2022 г. до 13.04.2023 г.

ОСЪЖДА В.Ю.К., гражданка на Р.Ф., БУЛСТАТ, с адрес: гр. С.В., местност „.....“, комплекс „В.А.“, ет. **да заплати** на „А.М.“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. „Н.В.“, № 5, представлявано от А.М.Т., сумата в размер на **2162.11 лв.**, представляваща направените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от уведомяването на страните за изготвянето му, пред Окръжен съд- Бургас.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____